

Ved ændringer i lovens § 122 gives hjemmel til, at lejen kan forhøjes i takt med rentesikringens bortfald på lignende måde, som når anden statsstøtte bortfalder. Det sikres endvidere, at tilbagebetalingen af rentesikringen ikke kan føre til stedsevarende lejeforhøjelser, som ikke ville kunne være gennemført på anden måde.

Begrundelsen for *rentesikringsordningen*, som efter det oprindelige lovforslag alene omfattede det sociale byggeri, var, at den del af befolkningen, der skulle finde plads i nybyggeriet, blev udsat for den fulde vægt af pris- og rentestigningerne, mens en stor del af landets befolkning havde forholdsvis lave boligafgifter.

Rentesikringen skulle i øvrigt gennem den sikkerhed, nybyggeriet ville opnå, medføre en bedre og mere rationel tilrettelæggelse af byggeprocessen. Nedsættelsen af lejen i nybyggeriet ville medvirke til, at normaliseringen af den bestående boligmasses lejeniveau skete på et rimeligt niveau.

Den hjælp, rentesikringen ydede, var stærkt påkrævet, da der netop nu var truende fare for, at spændvidden mellem nybyggeriets leje og lejen i den ældre boligmasse kunne føre til alvorlige udlejningsvanskeligheder i nybyggeriet og dermed til en stagnering i nybyggeriet.

Lovforslaget gav i folketinget anledning til en vis politisk meningsudveksling, hvorunder ordførerne også kom ind på andre af boligforligets punkter. Herom må i det hele henvises til forhandlingerne.

Ordførerne for forligspartierne kunne alle medvirke til lovforslaget, som var en nødvendig konsekvens af de indgåede aftaler. Fra *venstres* og *det konservative folkepartis* side fremhævedes det som noget meget væsentligt, at ordningen var midlertidig og af begrænset omfang. Hovedvægten måtte lægges på forligets mere langsigtede perspektiver, nedsættelse af byggeomkostningerne og af renteniveauet som helhed, ligesom den kommende boligsikringsordning ville hjælpe alle lejere, der havde behov for støtte.

Også *Else-Merete Ross* (RV), som principielt var modstander af generelle tilskud til ejendomme, tillagde den kommende boligsikringsordning den største betydning. Hun henstillede i øvrigt, at man overvejede en omformning af hele den faglige uddannelse i byggefagene med henblik på fremme af produktivitet og faglig bevægelighed.

Kai Moltke (SF) fandt, at lovforslaget langtfra var tilfredsstillende. Blandt manglerne fremhævede han navnlig spørgsmålet om de store beboerindsud, der krævedes for at komme ind i det sociale byggeri, ligesom han fandt, at skæringsdagen for rentesikringen 30. april 1964 var for sen, idet byggeriet fra 1962 til 1964 var ladet i stikken.